

Kristillinen avioliitto

1. Piet. 3:1-7

1. **Samoin te, vaimot, olkaa alamaisia omalle miehellenne, niin että nekin miehet, jotka eivät tottele sanaa, ilman sanojakin voitettaisiin vaimojen vaelluksen kautta,**
2. **kun he näkevät teidän puhtaan vaelluksenne jumalanpelossa.**
3. **Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista, tukkalaitteilla ja kultakoruilla koristautumista tai hienoihin vaatteisiin pukeutumista,**
4. **vaan olkoon se katoamaton, salassa oleva sydämen ihminen, hengeltään lempeä ja hiljainen. Tämä on Jumalan silmissä kallisarvoista.**

5. Näin myös muinoin pyhät vaimot, jotka panivat toivonsa Jumalaan, kaunistivat itsensä ja olivat alamaisia omalle miehelleen,
6. niin kuin Saarakin oli kuuliainen Abrahamille ja kutsui häntä herraksi. Teistä on tullut hänen lapsiaan, kun **teette hyvää ettekä anna minkään pelottaa itseänne.**
7. **Samoin te, miehet, eläkää ymmärtäväisesti vaimonne kanssa niin kuin heikomman astian kanssa. Osoittakaa hänelle kunnioitusta, koska olette yhdessä elämän armon perillisiä, etteivät rukouksenne estyisi.**

Avioliito käsitteen muutos

Mikä on avioliitto? Mihin se perustuu? Mitä se ei ole? Näistä kysymyksistä on Suomen kansa käynyt kovaa vääntöä viimeisten vuosikymmenien ajan samalla, kun se on etäännytynyt Raamatusta ja valinnut suosikki-ideologiakseen perinteisen Rooman valtakunnan avioliittoetiikan. Sitä nimitetään seksuaaliseksi tasa-arvoksi, vaikka se todellisuudessa palvelee hyvin pitkälle naisten alistamista miesten vallan alle. 1960-luvulta lähtenyt liikehdintä vapautti seksin harjoittamisen avioliitosta ajamalla maamme käsitteen avoliitto. Sen lisäksi abortin vapauttaminen merkitsi sitä, että miesten ei enää tarvinnut kantaa vastuuta ja seksi irrotettiin lisääntymisestä pelkäksi nautinnon hankkimisen välineeksi.

Kun sitten ajettiin läpi laki niin sanotusta tasa-arvoisesta avioliitosta, niin avioliittosanan alkuperäinen merkitys miehen ja naisen välisestä liitosta, jonka varaan perhe ja lisääntyminen rakentuu, muutettiin tarkoittamaan mitä tahansa kahden ihmisen rakkaussuhdetta. Sen vuoksi on ollut pakko lanseerata käyttöön ilmaisu ”aito avioliitto”, jolla tarkoitetaan alkuperäistä avioliittokäsitystä. Minä käytän mieluummin sanaa kristillinen avioliitto, joka lähtee liikkeelle Jumalan luomisen yhteydessä asettamasta avioliiton asettamisesta:

Jumalan säätämä

Aadamille ei kuitenkaan löytynyt sopivaa apua. Silloin Herra Jumala vaivutti ihmisen syvään uneen, otti hänen nukkuessaan yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen kohdan lihalla. Ja Herra Jumala rakensi naisen siitä kylkiluusta, jonka oli ottanut miehestä, ja toi hänet miehen luo. Mies sanoi: ”Tämä on nyt luu minun luustani ja liha minun lihastani. Tätä on kutsuttava naiseksi, sillä miehestä hänet on otettu.” Siksi mies jättäköön isänsä ja äitinsä ja yhtyköön vaimoonsa, ja heistä tulee yksi liha. (1. Moos. 2:20-24)

Jumalan luoma Aadam sai tehtäväkseen hallita ja varjella luomakuntaa, tutkia Jumalan tekoja sen keskellä ja nauttia paratiisista kaikkinaisesta hyvydestä Jumalan välittömässä yhteydessä. Jumala oli kuitenkin luonut ihmisen niin, että hän tarvitsi myös toisia ihmisiä kumppanikseen. Näin ollen avioliiton ensimmäinen tehtävä on

varata ihmiselle pysyvä ystävä, jonka kanssa saa olla yhdessä, jakaa sydäntään ja jakaa rakkauden palvelua keskenään. Mies ja nainen luotiin niin samanlaisiksi, että he kykenevät ymmärtämään toisiaan, mutta samalla niin erilaisiksi, että tarvitaan kokonainen elämän pituus siihen, että oppii tuntemaan puolisoonsa liittyvän syvän salaisuuden. Avioliitto merkitsee siksi elämän pituista tutkimusmatkaa ihmisyyden salaisuuksiin. Siksi se onkin tarkoitettu jatkumaan siihen asti, kun kuolema erottaa puoliset toisistaan.

Kun Pietari tekstissämme kuvaa naista ”heikommaksi astiaksi”, hän viittaa miehen ja naisen erilaisuuteen. Mies on usein fyysisesti ja henkisesti vahvempi kuin nainen, mikä ei tarkoita sitä, että nainen olisi jotenkin alempiarvoinen kuin mies. Molempien arvo perustaa Jumalan luomisessa osoittamaan rakkauteen ja lankeemuksen jälkeen Jeesuksen Golgatan uhuriin perustuvaan lunastushintaan. Mies ja nainen ovat tasa-arvoisia mutta eivät samanlaisia, niin kuin nykyinen ideologia vaatii.

Vihkiminen

Aviosuhde miehen ja naisen välille syntyy silloin, kun he molemmat irtautuvat omista vanhemmistaan ja liittyvät toisiinsa. Tämä tapahtuu tietyllä hetkellä eli silloin, kun heidät julistetaan juridisesti eli laillisesti aviopuolisoiksi heidän sitä vapaaehtoisesti tahtaessa. Avioliittoon vihkimisessä on kysymys tästä julkisesta erottautumisesta vanhemmista ja liittymisestä keskinäiseen yhteyteen. Syntiinlankeemuksen jälkeen monen ihmisen avioliittoa vaivaa se, että jompikumpi tai molemmat puoliset eivät ole oikealla tavalla irtautuneen henkisesti eivätkä taloudellisesti vanhemmistaan.

Avosuhteessa julkinen sitoutuminen ja erottautuminen vanhemmista sivuutetaan ja asettumalla asumaan yhdessä ja aloittamalla seksisuhde kuvitellaan, että mitään kummempaa vihkimistä ei tarvita. Tuloksena onkin usein suhde, jonka kestävyyttä mitataan tunnetilan syvyydellä. Siksi ihmisen tunteiden vaihdellessa ja muuttuessa eletään myös jatkuvassa epävarmuudessa suhteen jatkuvuudesta. Usein nainen on se osapuoli, joka joutuu kokemaan suhteessa turvattomuutta. Raamatullinen malli lähtee liikkeelle julkisesta ja tahtoon liittyvästä sitoutumisesta. Sitä seuraavaa fyysinen yhtyminen liimaa tätä suhdetta ja avioelämä tapahtuu molemmille turvallisessa suhteessa, jonka varassa on ilo odottaa mahdollista perheen kasvua.

Avioliitto ja Kristus

Vaimot, olkaa omalle miehellenne alamaisia niin kuin Herralle, sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja. Niin kuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehelleen kaikessa alamaisia. Miehet, rakastakaa vaimoanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen puolesta, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen vedellä pesten, sanan kautta, ja asettaisi eteensä kirkastetun seurakunnan, vailla tahraa, ryppyä tai muuta sellaista, pyhän ja nuhteettoman. Samoin jokaisen miehen tulee rakastaa omaa vaimoaan niin kuin omaa ruumistaan. Joka rakastaa vaimoan, rakastaa itseään. Eihän kukaan ole koskaan vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä niin kuin Kristuskin seurakuntaa, sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä. Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liityköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa. Mutta myös jokainen teistä rakastakoon vaimoan niin kuin itseään, ja vaimon tulee kunnioittaa miestä. (Ef. 5:22-33)

Jumala asetti avioliiton luomisessa ja siksi kristitty haluaa siunata kaikkien ihmisten aitoa avioliittoa riippumatta siitä, ovatko he uskovia vai eivät. Mutta uskoville kristityille avioliitto on vielä enemmän. Kristillisen avioliiton tehtävä on heijastaa Kristuksen ja seurakunnan välistä suhdetta. Kysymys ei siis ole siitä, että avioliitto olisi kuva Kristuksen ja seurakunnan suhteesta, vaan siitä, että avioliitosta tulee aidosti kristillinen, kun se ammentaa Kristuksen ja seurakunnan välisestä suhteesta. Ensin on siis Kristus. Hän ottaa lunastustyönsä siunauksena syntisten mutta armahdettujen ihmisten muodostaman seurakunnan omaksi morsiamekseen. Sen Hän lopulta puhdistaa ja pyhittää niin täydelliseksi, että Karitsan häissä hän saa sen omaksi taivaalliseksi vaimokseen.

Voidakseen mennä kristillisesti naimisiin ja saadakseen avioliiton mukanaan tuoman siunauksen ihmisen tulee ensin tulla uskoon, Jumalan lapseksi. Kun sitten uskoon tullut mies ja uskoon tullut nainen avioituvat, heidän avioliitostaan tulee todistus Kristuksen pelastavasta työstä seurakunnassa. Näin ollen vanhastaan avioliittoon vihkeminen edellytti, että molemmat olivat kristittyjä.

Voidakseen toimia Kristuksen todistajina molempien puolisoitten tulee kasvaa Herran tuntemisessa ja pyhityksessä. He tarvitsevat jatkuvasti Jeesuksen veren puhdistavaa armoa, kun he lankeavat synteihin. He tarvitsevat jatkuvaa osallisuutta Jumalan sanaan seurakunnan keskellä. Heidän tulee molempien saada aina uutta armoa ja rakkautta Herralta osakseen, voidakseen rakastaa toisiaan.

Rakasta – kunnioita!

Miehen ja naisen erilaisuus näkyy siinä, millaisen kehotuksen Paavali heille antaa. Yllättävää kyllä vaimolle ei anneta kehotusta rakastaa miestänsä, sillä se on eräässä mielessä luontaista hänelle. Sen sijaan miehillä on vaikeuksia pysyä uskollisina rakkaudessa vaimojaan kohtaan. Siksi heille annetaan erityinen tehtävä rakastaa vaimojaan ja sen mahdollistamiseksi heitä kutsutaan katselemaan Kristuksen rakkautta seurakunnasta. Miehen tehtävä on rakastaa vaimoaan niin kuin omaa ruumistaan niin, että lopulta vaimo voi loistaa yhdessä miehensä kanssa Kristuksen puhtautta ja kirkkautta.

Rakkaus on toista nostava, toista puhdistava ja pyhittävä prosessi. Luonnollinen rakkaus ei mitenkään riitä tähän, vaan mies tarvitsee yhä syvenevää osallisuutta Kristuksen puhdistavaan työhön omassa elämässään, voidakseen rakastaa vaimoaan. Miehen tehtävä on olla vaimon pää eli hallita vaimoaan, mutta ei alistamalla vaimoaan vaan rakkaudessa nostamalla häntä. Kun vaimoa saa kokea miehensä aitoa rakkautta hänen ei ole vaikea olla miehelleen alamainen.

Vaimoille Paavali antoi ainoastaan kehotuksen olla alamainen miehelleen. Vaimoilla on näet usein kiusaus nousta valtataisteluun miehensä kanssa. Hänellä on kiusaus vertailla miestänsä muihin miehiin ja moittia heitä rakkauden puutteesta. Niin kuin Pietari aiemmin osoitti, alamaisuus ei ole samaa kuin alistuminen tai pakotettua kuuliaisuutta vasten tahtaan. Alamaisuus nousee siitä tietoisuudesta, että Jumala on järjestyksen Jumala. Kristus on alamainen Isälle suuresta rakkaudesta Isää kohtaan. Siksi alamaisuudellaan miestänsä kohtaan vaimo haluaa samaistua seurakuntaan, joka ilolla noudattaa Kristuksen tahtoa rakkaudesta Häneen.

Uskovan ja ei-uskovan avioliitto

Samoin te, vaimot, olkaa alamaisia omalle miehellenne, niin että nekin miehet, jotka eivät tottele sanaa, ilman sanojakin voitettaisiin vaimojen vaelluksen kautta, kun he näkevät teidän puhtaan vaelluksenne jumalanpelossa. (1-2)

Lähtökohtaisesti uskovan tulisi mennä naimisiin vain toisen ja mielellään samalla tavalla Raamattuaan seuraavan uskovan kanssa. Toisaalta ei-kristitty voi avioiduttuaan tulla uskoon, vaikka toinen puoliso ei ole uskossa.

Nyt Pietari aloittaa kolmannen luvun sanalla ”samoin”. Sillä hän viittaa siihen, mitä hän edellä oli kirjoittanut uskovien alamaisuudesta ei-kristityille ja jopa kieroille isännille heidän ollessaan sidottuja näihin orjuuden tai sitovan palvelussuhteen vuoksi. Uskovan vaimon tulee pysyä alamaisena myös sellaisia hankalia miehiä kohtaan, jotka eivät välitä Jumalan sanasta.

Rakastavalla alamaisuudella on mahdollista voittaa puoliso Herralle. Pietari tiedostaa, että kotioloissa ei suullinen saarnaaminen tai todistaminen aina tehoa, vaan tarvitaan sanatonta mutta aitoa ja puhdasta vaellusta, josta ei-uskova joutuu näkemään, millaisen muutoksen uskoon tulo vaikutti vaimossa. Miehet ovat heikkoja aidoille rakkaudelle ja usein miehet tulevat uskoon vaimojensa jälkeen. Tosin se ei aina tapahdu nopeasti, voin mennä vuosia ennen, kuin miehet taipuvat parannukseen ja kääntyvät uskossa Kristuksen puoleen.

Kirjoittaessaan Korintin seurakunnalle Paavali avaa kyllä senkin ikävän mahdollisuuden, että mies haluaa erota uskoon tulleesta vaimostaan:

Naimisissa oleville annan käskyn, en minä vaan Herra, että vaimo ei saa erota miehensä kanssa. Jos hän kuitenkin eroaa, pysyköön naimattomana tai sopikoon miehensä kanssa. Ei myöskään mies saa hylätä vaimoaan. Muille sanon minä, ei Herra: Jos jonkun veljen vaimo ei ole uskova ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön mies hylätkö häntä. Ja jos jollakin vaimolla on mies, joka ei ole uskova, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön vaimo hylätkö miestänsä. Sillä mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta ja vaimo, joka ei usko, on pyhitetty uskovan miehensä kautta. Muutenhan teidän lapsenne olisivat epäpuhtaita, mutta nyt he ovat pyhiä. Jos puoliso, joka ei ole uskova, eroaa, erotkoon. Veli tai sisar ei tällaisissa tapauksissa ole sidottu, sillä Jumala on kutsunut teidät rauhaan. Mistä tiedät, vaimo, voitko pelastaa miehesi? Tai mistä tiedät, mies, voitko pelastaa vaimosi? (1. Kor. 7:10-16)

Paraskaan rakkaudellinen vaellus ei välttämättä taivuta puolisoa uskoon. Uskon voi antaa vain Jumala ja jokaisen on tehtävä henkilökohtaisesti parannus synneistään. Pahimmillaan puoliso voi paaduttaa sydämensä kokonaan ja jopa ajaa vaimonsa pois. Silloin uskovan tulee avioliiton ulkopuolelta edelleen rukoilla entisen puolisonsa pelastusta, jospa hän vielä tulisi uskoon ja avioliittokin voisi ehkä uudistua.

Rakkauden teot evankeliumin kaikupohja

Pietarin kehotuksella on yleisempääkin merkitystä ajatellessamme evankeliumin viestittämistä ei-kristityille. Ihminen tarvitsee kuulla evankeliumin sanan Jeesuksen kärsimyksestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta hänen puolestaan voidakseen pelastua. Mutta usein ihmisen sydän ja mieli on niin sulkeutunut, että hän ei halua

kuulla mitään puhetta Kristuksesta. Mutta kovankin sydämen voi avata uskovien osoittama aito rakkaus.

Esimerkki Hokkaidolta

Hokkaidolla asui perhe, jossa vaimo oli uskossa, mutta mies oli rajun mustasukkainen Jeesukselle eikä suostunut kuuntelemaan vähääkään vaimonsa todistusta Jeesuksesta. Vimmassaan vaimon uskoa kohtaan mies meni niin pitkälle, että eräänä yönä hän kiukuissaan päätti lähteä polttamaan kirkon, jossa vaimo kävi hänen kielloistaan huolimatta. Onneksi hänen yrityksensä huolimatta kirkko ei syttynyt palaamaan.

Siitä jonkin ajan kuluttua heidän oma talonsa syttyi palamaan ja tuli tuhosi sen perustuksia myöten. Onneksi perhe ehti pelastua ulos. Kun paikallinen Pelastusarmeija sai tietää perheen menettäneen kaikkensa, sieltä tuli uskova pelastussatolas tuomaan heille huopia ja muita tavaroita, jotta he selviäisivät kylmässä talvessa. Miehen ensi reaktio oli: "Onko vaimoni käsenyt teitä auttamaan meitä?" Mutta pelastusarmeijalainen vastasi, ettei hän tuntenut heitä entuudestaan. Silloin mies murtui ja tajusi, että apu tuli vilpittömästä rakkaudesta. Siitä hetkestä hänkin alkoi käydä vaimonsa kanssa kirkossa, tuli uskoon ja halusi palavasti todistaa Herran rakkaudesta häntäkin kohtaan.

Todellinen kauneus

Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista, tukkalaitteilla ja kultakoruilla koristautumista tai hienoihin vaatteisiin pukeutumista, vaan olkoon se katoamaton, salassa oleva sydämen ihminen, hengeltään lempeä ja hiljainen. Tämä on Jumalan silmissä kallisarvoista. (3-4)

Jumala loi maailman alun perin tavattoman kauniiksi. Paratiisissa oli kaikki täydellisen hyvää ja kaunista. Eevan, ensimmäisen naisen Jumala halusi tehdä hyvin kauniiksi. Adam ihastui, rakastui ja otti Eevan vaimokseen. Syntiinlankeemuksen jälkeenkin naiset ovat yhä kauniita ja heidän kauneutensa tekee miehiin vaikutuksen.

Monet meistä olemme saattaneet tutustuneet hyvin kauniiseen naiseen, jonka olemus tekee meihin kuitenkin vastenmielisen vaikutuksen siksi, että hänen puheensa ja käytöksensä puhuvat aivan muuta kuin heidän ulkoinen kauneutensa. Toisaalta olemme ehkä tavanneet naisia, jotka eivät ulkoisesti häikäise, mutta joiden hymy ja ystävällinen ymmärtäväisyys tekee meihin syvän vaikutuksen.

Pietari ei tarkoita, että uskovan naisen pitäisi esiintyä rumissa vaatteissa eikä myöskään sitä, että hän ei saisi huolehtia tukastaan ja ulkonäöstään. Hän halusi osoittaa, että mikään ulkoinen koristautuminen ei kykene korvaamaan sisäisen sydämen elämän todellista kauneutta. Uskova nainen voi heijastaa olemuksellaan sellaista katoamatonta kauneutta, jota ikääntyminen ei voi riistää, kun Jumalan Pyhä Henki on saanut vaikuttaa hänessä aitoa lempeyttä ja hiljaisuutta.

Kun Jeesus halusi kuvata millainen on Hänen oma sydämensä laatu, Hän sanoi: *Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeitäni. Näin te löydätte levon sielulenne,...* (Matt. 11:29) Jumalan olemus ja Jeesuksen sydän on täynnä sävyisyyttä, lempeyttä ja hiljaisuutta.

Kun Jeesus pesi opetuslastensa jalat viimeisellä ehtoollisella heidän kanssaan, Hän ei vain antanut meille esimerkkiä aidosta nöyryydestä vaan myös ilmoitti, millaista on Jumalan rakkauden olemus. Se on nöyrää, se asettuu toisten alapuolelle ja korottaa toista. Pyhässä Kolminaisuudessa Poika on alamainen Isälle, Pyhä Henki kirkastaa ja korottaa Jeesusta ja Isä antaa kunnian Pojalle. Kolmen persoonan välillä vallitseva rakkaus ilmenee nöyryytenä, hiljaisuutena, lempeytenä ja alamaisuutena. Kaikessa tässä ilmenee Jumalan kirkkaus ja Jumalan täydellinen kauneus. Mutta juuri sen osallisuuteen Pyhä Henki haluaa uskovia kasvattaa. Kun Jumala näkee jotain siitä kauneudesta naisissa, Hän iloitsee. Mikä etuoikeus saada osakseen Jumalan ihastuneita katseita, kun Pyhä Henki pyhittää meitä nöyryyteen ja hiljaisuuteen.

Vapaana pelosta

Näin myös muinoin pyhät vaimot, jotka panivat toivonsa Jumalaan, kaunistivat itsensä ja olivat alamaisia omalle miehelleen, niin kuin Saarakin oli kuuliainen Abrahamille ja kutsui häntä herraksi. Teistä on tullut hänen lapsiaan, kun teette hyvää ettekö anna minkään pelottaa itseänne. (5-6)

Jälleen Pietari korostaa aitoa alamaisuutta, joka korottaa puolisoaan. Kysymys ei siis ole pakotetusta alistettuna olemisesta vaan rakkaudesta nousevaa halua nostaa toista ja arvostaa toista. Aitoon alamaisuuteen kuuluu hyvän tekeminen. Pietari lisää sitten sen, millainen lupaus siihen sisältyy: Puolisolleen alamaisen vaimon ei tarvitse pelätä, koska mies haluaa puolustaa ja tukea häntä nähdessään hänen alamaisen turvautumisensa mieheensä. Silloinkin kun mies saattaa olla tyly ja kohtelee vaimoa väärin, pohjimmiltaan vapautus pelosta tulee hänen osakseen itse Herralta Jeesukselta. Herra on omiensa kanssa eikä siksi meidän tarvitse pelätä sitä, mitä tämä maailma pelkää.

Miehet

Samoin te, miehet, eläkää ymmärtäväisesti vaimonne kanssa niin kuin heikomman astian kanssa. Osoittakaa hänelle kunnioitusta, koska olette yhdessä elämän armon perillisiä, etteivät rukouksenne estyisi. (7)

Paavali edellytti miehiltä huolehtivaa rakkautta vaimojaan kohtaan. Sen ensimmäinen tärkeä tuntomerkki on ymmärtäväisyys. Jokainen naimisissa ollut mies joutuu ennemmin tai myöhemmin huomaamaan, miten kovin erilaisia naiset ovat kuin miehet, naiseen sisältyy salaisuus, jonka luotaamiseen kestää koko ikä. Siksi miehiltä kysytään kykyä kuunnella vaimoja ja vilpittömästi yritystä ymmärtää naisten tunne-elämää, joka on paljon rikkaampaa kuin miehillä. Jos miehet kaipaavat vaimoiltaan kunnioitusta ja arvostusta, naiset tarvitsevat aivan erityisesti ymmärrystä. Siihen tarvitaan paljon sanoja ja ne vastaanottavaa mieltä.

”Heikompi astia” viittaa ei ainoastaan siihen, että naiset ovat fyysisesti heikompia kuin miehet, vaan sisältää myös ajatuksen naisten herkkyydestä, usein myös hauraudesta. Pietari ei tällä tarkoita, että naiset olisivat vähemmän älyllisesti ja henkisesti lahjakkaita kuin miehet. Tietenkin sekä miehissä että naisissa on laaja skaala eri vahvuuksia ja heikkouksia, erilaisia lahjoja Jumalalta, mutta niihin Pietari ei tässä nyt viittaa.

Syy siihen, että miesten tulee kunnioittaa vaimojaan, löytyy kuitenkin syvemmältä kuin heidän luonnollisista ominaisuuksistaan: Heillä on pelastuksen perusteella ”elä-

män armo” eli he ovat osallisia pelastuksesta, iankaikkisesta elämästä Kristuksen ja taivaallisesta perinnöstä Jumalan lapsina. Vaimoille osoitettu kunnioitus on samalla kunnian antamista Jumalalle Hänen pelastusteoistaan Kristuksessa. Ilman sitä ei puolisoiden välinen yhteinen rukouselämä onnistu.

Uskollisuutta vastoinkäymisissä – Ken Nakamuran pitkä odotus

Pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Vihkimisessä kristilliseen avioliittoon on kysymys siitä, että puoliset tekevät Jumalan ja läsnäolevan seurakunnan edessä pyhän lupauksen. Heiltä kysytään, tahtovatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveisinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Avioituttuaan he asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeleä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa, lukivat aamuisin yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että Misaoille tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin siihen aikaan Hoofun seurakunnan pastorina ja kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

Neljäntenä sairausvuonna matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:

- Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?

Japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Siksi kysyin Misaoilta:

- Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?

Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:

- Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini, vaan rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole kyennyt lainkaan palvelemaan häntä enkä täyttämään hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä li-

säksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa. Joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.

Kuunnellessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansa. Päinvastoin hän ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:

- Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.

Kuultuani tämän minä suutuin. Kovalla äänellä kysyin:

- Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?"

Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

- Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassin vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa.

- On suurta, että saamme kiitoksella ottaa armon vastaan. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uudenlaisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?

Misao vastasi nöyrästi:

- Kyllä, niin on.

- Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!

Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:

- Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi tapahtua mitä tahansa.

Näin hän vakuuttui asiasta.

Edelleen kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on niin hyvä, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Niissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta tapasin Misaon edelleen sairastuolta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut.

Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko he vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso edessäni.

Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

- Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.

Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydämeensä hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: - Onpa hienoa!

Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tunteja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi nöyrästi:

- Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen. (1947)

Entä sinä?

Usein sanon nuorille: "Jos haluat tietää, kuinka syntinen olet, mene naimisiin!" Missä on kaksi syntistä, siellä synnin määrä nelinkertaistuu. Mutta silti rohkaisen nuoria menemään naimisiin ja löytämään aviosuhteessa aidon tarpeen päästä niin lähelle Jeesusta, että kykenee antamaan toiselle anteeksi, kykenee kunnioittamaan toista, jaksaa ymmärtää toista ja pääsee myös elämään yhteistä uskonelämään toisen kanssa. Avioliitto on suuri, mutta vaikea siunaus meille, jotka joudumme taistelemaan jatkuvasti lihamme kiusauksia ja syntejä vastaan.

Jos olet jo naimisissa eikä puolisesi ole vielä uskossa, sinulla on erityinen kotikenttä, jolla saat opetella alamaisuutta ja kunnioitusta, mutta jolla Herra voi myös puolisesi pelastaa jopa ilman sinun sanojasikin. Herran läsnäolo on avioliiton suurin siunaus.